ब्राह्मण जन्म– अवतरित जन्म

बापदादा आवाजमा आउनु हुन्छ सबैलाई आवाज भन्दा परको स्थितिमा लैजानको लागि, व्यक्त देशमा व्यक्त शरीरमा प्रवेश हुनु हुन्छ अव्यक्त बनाउनको लागि। सदा आफूलाई अव्यक्त स्थितिवाला सूक्ष्म फरिश्ता सम्झेर व्यक्त देहमा अवतरित हुन्छौ? सबै अवतरित हुने अवतार हौ। यही स्मृतिमा सदा हर कर्म गर्ने, कर्मको बन्धनबाट मुक्त कर्मातीत अवतार हौ। अवतार अर्थात् माथिबाट श्रेष्ठ कर्मको लागि तल आउँछन्। तिमीहरू सबै पनि उच्च स्थितिबाट तल अर्थात् देहको आधार लिएर सेवाको लागि कर्म गर्न पुरानो देहमा, पुरानो दुनियाँमा आउँछौ। तर स्थिति माथिको रहन्छ, त्यसैले अवतार हौ। अवतारहरूले सदा परमात्माको सन्देश ल्याउँछन्। तिमीहरू सबै संगमयुगी श्रेष्ठ आत्माहरू पनि परमात्माको सन्देश दिनको लागि, परमात्मा मिलन गराउनको लागि अवतरित भएका हौ। यो देह अब तिम्रो देह रहेन। देह पनि बाबालाई दियौ। सबै हजुरको भन्यौ अर्थात् मेरो केही छैन। यो देह सेवाको लागि बाबाले सापटी दिनु भएको छ। सापटी लिएको वस्तु माथि मेरोपनको अधिकार हुन सक्दैन। जब मेरो देह होइन भने देहको भान कसरी आउन सक्छ? आत्मा पनि बाबाको बन्यो, देह पनि बाबाको भयो भने म र मेरो कहाँबाट आयो? मेरोपन अब केवल एक बेहदको रह्यो– "म बाबाको हुँ", जस्तो बाबा त्यस्तै म मास्टर हुँ। त्यसैले यो बेहदको मेरोपन भयो। हदको मेरोपनले विघ्नमा ल्याउँछ। बेहदको मेरो-पनले निर्विघ्न, विघ्न-विनाशक बनाउँछ। त्यसरी नै हदको मेरो-पनले मेरो-मेरोको फेरोमा ल्याउँछ र बेहदको मेरो-पनले जन्म-जन्मान्तरको फेरोबाट छुटाउँछ।

बेहदको मेरो-पन हो– "मेरो बाबा"। अर्थात् हद छुट्यो नि। अवतार बनेर देहको आधार लिएर सेवाको कर्ममा आऊ। बाबाले सापटी अर्थात् नासो दिनु भएको छ सेवाको लागि। अरू कुनै व्यर्थ कार्यमा लगाउन सक्दैनौ। नत्र नासोमाथि हकदाबीको खाता बन्न पुग्छ। अवतारले व्यर्थको खाता बनाउँदैनन्। आउँछन्, सन्देश दिन्छन् र जान्छन्। तिमीहरू सबैले पनि सेवा-अर्थ, सन्देश दिने अर्थको लागि ब्राह्मण जन्ममा आएका हौ। ब्राह्मण जन्म अवतरित जन्म हो, साधारण जन्म होइन। त्यसैले सदा आफू अवतरित भएको विश्व कल्याणकारी, सदा श्रेष्ठ अवतरित आत्मा हुँ– यही निश्चय र नशामा रहने गर। केही समयको लागि आएका हौ र फेरि जानु पनि छ। अब जानु छ यो सदा याद रहन्छ? अवतार हुँ, आएको छु अब जानु छ। यही स्मृतिले उपराम र अपरमअपार प्राप्तिको अनुभूति गराउँछ। एकातर्फ उपराम, अर्कातर्फ अपरमअपार प्राप्ति। दुवै अनुभव साथ-साथै रहन्छ। यस्तो अनुभूति मूर्त हौ नि!

अब सुनेकोलाई स्वरूपमा ल्याउनु छ। सुन्नु अर्थात् बन्नु। आज विशेष साथीहरू सँग मिल्न आएको छु। समान भयौ नि। सत शिक्षक, निमित्त शिक्षकहरू सँग मिल्न आउनु भएको छ। सेवाका साथीहरू सँग मिल्न आउनु भएको छ। अच्छा–

सदा बेहदको मैपनको स्मृति स्वरूप, सदा बेहदका मेरो बाबा यही स्मृति स्वरूपमा स्थित रहने, सदा उच्च स्थितिमा स्थित रहेर देहको आधार लिएर अवतरित हुने अवतार बच्चाहरूलाई बापदादाको याद-प्यार एवं नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुड्मर्निङ्ग, नमस्ते।

टिचरहरू सँग:– सदा सेवाधारी आत्माहरूको यो संगठन हो नि। सदा आफूलाई बेहदको विश्व सेवाधारी सम्झन्छौ? हदको सेवाधारी त होइनौ नि? सबै बेहदका हौ? कसैलाई पनि कुनै स्थान देखि कुनै पनि स्थानमा पठायो भने तयार छौ? सबै उड्ता पछी हौ? आफ्नो देह भानको हाँगाबाट पनि उड्ने पक्षी हौ? सबै भन्दा धेरै

आफू तर्फ आकर्षित गर्ने हाँगा हो– यो देहको भान। अलिकति पनि पुरानो संस्कारले आफू तर्फ आकर्षित गर्छ भने सम्झ– देहको भान छ। मेरो स्वभाव यस्तो छ, मेरो संस्कार यस्तो छ, मेरो रहन-सहन यस्तो छ, मेरो आदत यस्तो छ, यी सबै देहभानका लक्षण हुन्। त्यसैले यस्ता हाँगा देखि उड्ता पंछी हौ? यसलाई नै भनिन्छ कर्मातीत स्थिति। कुनै पनि बन्धन छैन। कर्मातीतको अर्थ यो होइन– कर्म देखि अतीत हुनु। यसको अर्थ हो कर्मको बन्धन देखि अलग। त्यसैले देहको कर्म, जस्तै कसैको स्वभाव हुन्छ– आरामले रहनु, आरामले समयमा खानु, हिँड्नु यस्तो कर्मको बन्धनले पनि आफू तर्फ खिच्छ। यस्तो कर्मको बन्धन अर्थात् आदतबाट पनि पर किनकि निमित्त हौ नि।

जब सम्म तिमी सबै निमित्त आत्माहरू कर्मको बन्धनबाट, देहको संस्कार-स्वभावबाट अलग हुँदैनौ, तब सम्म अरूलाई कसरी अलग गर्छौं? जसरी शरीरको बिमारी कर्मको भोग हो, त्यही रीतिले यदि कुनै पनि कर्मको बन्धनले आफू तर्फ खिच्छ भने त्यो पनि कर्मको भोग हो र त्यसले पनि विघ्न पार्छ। जसरी शरीरिक व्याधि कर्मको भोगले आफू तर्फ बारम्बार खिच्छ, पिडा हुन्छ अर्थात् खिच्छ नि। तब भन्छौ के गर्ने, त्यसो त ठीक छ तर कर्म भोग कडा छ। त्यसैगरी कुनै विशेष पुरानो संस्कार-स्वभाव वा आदतले आफू तर्फ खिच्छ भने त्यो पनि कर्मको भोग भयो। कुनै पनि कर्मको भोगले कर्म योगी बनाउन सक्दैन। त्यसैले यसबाट पनि पार हुनु छ किनकि सबै नम्बरवनमा जाने आत्माहरू हौ नि। नम्बरवनको अर्थ नै हो– हरेक कुरामा विजय प्राप्त गर्नेवाला। कुनै पनि कमी नभएको। टिचरको अर्थ नै हो सदा आफ्नो स्वरूपद्वारा कर्मातीत ब्रह्मा बाबा र शिव बाबा समान न्यारा र प्यारापनको अनुभूति गराउनेवाला। त्यसैले यो विशेषता हो नि। साथी हौ नि तिमीहरू। साथी कसरी बन्छन्? समान नभए सम्म साथी बन्न सक्दैनन्। त्यसैले तिमीहरू सबै बाबाका साथी हौ, ईश्वरका साथी हौ। समान हुनु नै मित्रता हो। बाबाको कदममा कदम राख्नेवाला किनकि साथी पनि हौ र फेरि प्रियतमका प्रियतमा पनि हौ। त्यसैले प्रियतमाले सदा प्रियतमको पाइलमा पाइला राख्छन्। यो चलन छ नि। जब विवाह हुन्छ तब के गर्छन्? यही गराउँछन् नि। त्यसैले यो चलन पनि कहाँबाट बन्यो? तिमीहरूबाट बनेको हो। तिम्रो हो बुद्धि रूपी पाउ र तिनीहरूले स्थूल पाउ सम्झेका छन्। हरेक सम्बन्धद्वारा विशेषताको सम्बन्ध पूरा गर्ने निमित्त आत्मा हौ।

निमित्त टिचरहरूलाई अरूको भन्दा धेरै सहज साधन छन्। अरूलाई त फेरि पनि सम्बन्धमा रहनु पर्छ। तिम्रो सम्बन्ध सदा सेवा र बाबा सँग छ। चाहे लौकिक कार्य गर्दा होस्, सदा यही ख्याल रहन्छ– समय होस् अनि सेवामा जाऊ। लौकिक कार्य जसको लागि गरिन्छ, तिनीहरूको स्मृति स्वत: आएको हुन्छ। जस्तै लौकिकमा आमा-बुवाले कमाउँछन् बच्चाहरूको लागि त्यसैले उनीहरूको याद स्वत: आउँछ। तिमीहरूले पनि जतिबेला लौकिक कार्य गर्छौं, कसको लागि गर्छौं? सेवाको लागि गर्छौं वा आफ्नो लागि? किनकि जति सेवामा लाग्छौ त्यति खुशी हुन्छ। कहिल्यै लौकिक सेवा सम्झेर नगर। यो पनि सेवाको एउटा तरिका हो, रूप भिन्न छ तर हो सेवाको लागि। नत्र हेर यदि लौकिक सेवा गर्दा सेवाका साधन भएनन् भने संकल्प चल्छ– कहाँबाट ल्याउने? कसरी ल्याउने? चल्दैन, थाहा छैन कहिले हुने हो! यस्तो संकल्पले समय व्यर्थ जाँदैन र? त्यसैले कहिल्यै पनि लौकिक धन्दा गर्छु, यो शब्द नबोल। यो अलौकिक धन्दा हो। सेवाको लागि हो। तब कहिल्यै पनि बोझ लाग्दैन। नत्र कहिलेकाहीँ दिक्क हुन पुग्छौ, कहिलेसम्म गर्ने, के होला? यो त तिमीहरूको लागि प्रारब्ध बनाउने साधन हो।

तन-मन-धन तीन चीज छन् नि। यदि तीनै चीज सेवामा लगायौ भने तीनैको फल कसलाई मिल्छ? तिमीलाई मिल्छ वा बाबालाई मिल्छ? तीनवटै रीतिले आफ्नो प्रारब्ध बनाउनु अर्थात् अरूको भन्दा थप प्रारब्ध बनाउनु हो, त्यसैले कहिलै पनि यस्तोमा दिक्क नहुनु। केवल भावलाई परिवर्तन गर। लौकिक होइन अलौकिक सेवा प्रति हो। यही भावलाई परिवर्तन गर। बुझ्यौ? यो त अझ डबल समर्पण भयौ। धनबाट पनि समर्पण भयौ, सबै बाबा प्रति। समर्पणको अर्थ के हो? जेजति छ बाबा प्रति छ अर्थात् सेवा प्रति छ। यसलाई नै समर्पण भनिन्छ। जसले सम्झन्छ– म समर्पण छैन, उसले हात उठाऊ? उनीहरूको समारोह मनाउँला! बाल बच्चा पनि पैदा भइसके अझै भन्छौ समर्पण भएको छैन! ठीकै छ आफ्नो विवाह उत्सव मनाऊ तर विवाह नै भएको छैन यो त नभन। के सम्झन्छौ? सारा ग्रुप समर्पण ग्रुप हौ नि!

बापदादाले डबल विदेशी वा डबल विदेशको स्थानमा निमित्त बनेका टिचरहरूको धेरै महिमा गर्नुहुन्छ। त्यसै महिमा गर्नु भएको छैन, प्यारले विशेष मेहनत पनि त गर्छौं। मेहनत त धेरै गर्नु पर्छ तर प्यारमा मेहनत महसुस हुँदैन। हेर कति टाढा-टाढाबाट ग्रुप तयार गरेर ल्याउँछौ, त्यसैले बापदादा बच्चाहरूको मेहनत माथि बलिहार जानु हुन्छ। एउटा विशेषता डबल विदेशीहरूको निमित्त सेवाधारीहरूको धेरै राम्रो छ। थाहा छ कुनचाहिँ विशेषता हो? (अनेक विशेषताहरू निस्किए) जुन जुन कुरा निकाल्यौ त्यसलाई स्वयंमा जाँच गर– कम छ भने भर किनकि कुरा त धेरै राम्रा-राम्रा निकालेका छौ। बापदादाले सुनाइरहनु भएको छ– एउटा विशेषता डबल विदेशी सेवाधारीहरूमा देखियो जुन बापदादाले निर्देशन दिनु हुन्छ, त्यो गरेर ल्याउने। त्यो यथार्थमा ल्याउनको लागि जति पनि प्रयत्न गर्न परोस् यथार्थमा ल्याउनु नै छ, यो लक्ष्य वास्तवमा राम्रो छ। जसरी बापदादाले भन्नु भयो– ग्रुप ल्याउनु छ त्यसैरी ग्रुप पनि ल्याइरहेका छौ।

बापदादाले भन्नु भयो– भी.आई. पीजहरूको सेवा गर्नु छ, पहिला कति गाह्रो भन्थ्यौ, धेरै मुश्किल छ भन्थ्यौ तर अहिले हिम्मत राख्यौ गर्नु नै छ, त्यसैले अहिले हेर दुई साल देखि ग्रुप आइरहेका छन्। भन्थ्यौ– लण्डन देखि वी. आई. पी आउन धेरै मुश्किल छ, तर अहिले हेर प्रत्यक्ष प्रमाण देखायौ नि। यस पटक त भारतकाले पनि राष्ट्रपतिलाई ल्याएर देखाए। तर फेरि पनि डबल विदेशीहरूको यो उमंग– निर्देशन मिल्यो त्यसैले गर्नु नै छ, यो लगन धेरै राम्रो छ। यथार्थ नतिजा देखेर बापदादाले विशेषताको गायन गर्नुहुन्छ। सेन्टर खोल्छौ यो त पुरानो कुरा भयो। त्यो त खुलिरहन्छन् किनकि त्यहाँ साधन धेरै छन्। यहाँ देखि त्यहाँ गएर खोल्न सक्छौ, यहाँ भारतमा साधनहरू छैनन् त्यसैले त्यहाँ सेन्टर खोल्नु कुनै ठूलो कुरा होइन। तर यस्ता राम्रा-राम्रा वारिस क्वालिटी तयार गर्नु। एउटा छ वारिस क्वालिटी तयार गर्नु र अर्को छ प्रभावकारी आवाज भएका तयार गर्नु। दुवै नै आवश्यक छन्। वारिस क्वालिटीहरू– जस्तै तिमीहरू सेवाको उमंग-उत्साहमा तन-मन-धन सहित समर्पण बुद्धि छौ, यस्तालाई भनिन्छ वारिस क्वालिटीहरू। त्यसैले वारिस क्वालिटीहरू पनि निकाल्नु छ। यसमाथि पनि विशेष ध्यान दिनु। हरेक सेवाकेन्द्रमा यस्ता वारिस क्वालिटी हुने हो भने सेवाकेन्द्र सबै भन्दा नम्बरवनमा जान्छ।

एउटा हुन्छ सेवामा सहयोगी हुनु, दोस्रो हुन्छ पूरा समर्पण हुनु। यस्ता हकदार कति छन्? हरेक सेवाकेन्द्रमा यस्ता हकदार छन्? ईश्वरिय विद्यार्थी बन्नु, सेवामा सहयोगी बन्नु–यस्ताको लिस्ट त लामो हुन्छ तर हकदार कोही-कोही हुन्छन्। जसलाई जुन समयमा जुन निर्देशन मिल्छ, जुन श्रीमत मिल्छ त्यही अनुसार चलिरहनु। त्यसैले दुवै लक्ष्य लाख्नु त्यो पनि बनाउनु छ र त्यो पनि बनाउनु छ। यस्ता वारिस क्वालिटी एकले अनेक

सेन्टर खोल्नको लागि निमित्त बन्न सक्छन्। यस्तो लक्ष्य पनि यथार्थमा हुँदै जान्छ। विशेषता त आफ्नो सम्झिनु पर्छ नि।

सन्तुष्ट त छौ नै, वा सोध्नु पर्छ? हौ नै सन्तुष्ट गर्नेवाला। त्यसैले जो सन्तुष्ट गर्नेवाला हुन्छन्, आफू स्वयं पनि त हुन्छन् नि। कहिलेकाहीँ सेवा अलिकति कम देखेर हलचलमा त आउँदैनौ? सेवाकेन्द्रमा कुनै विघ्न आयो भने विघ्नलाई देखेर त आत्तिदैनौ? मानौं, ठूलो विघ्न आयो– कोही राम्रो अनन्य बच्चा विरोधी भएर तिम्रो सेवामा विघ्न गऱ्यो भने के गर्छौं? के आत्तिन्छौ? एक हुन्छ उस प्रति कल्याणको भावले सहानुभूति राख्नु, त्यो अलग कुरा हो तर स्वयंको स्थिति तल-माथि भयो वा व्यर्थ संकल्प चल्यो भने, यसलाई भनिन्छ हलचलमा आउनु। त्यसैले संकल्पको सृष्टि पनि नरच। यस्ता संकल्पले पनि हल्लाउन नसकोस्। यसलाई भनिन्छ अचल-अडोल स्थिति। यस्तो पनि नहोस् वास्तै नहोस् तर नथिंग न्यु भनियोस्। सेवा पनि गरियोस्, उस प्रति दयाभाव पनि रहोस् तर हलचलमा भने नआउनु। त्यसैले न बेवास्ता गरियोस्, न मन दु:खी बनोस्। सदा जस्तोसुकै वातावरणमा, वायुमण्डलमा हुँदा पनि अचल-अडोल रहनु। कहिलेकाहीँ कोही निमित्त बनेर राय दिन्छन् भने त्यसमा अलमल नहोस्। यस्तो नसोच– यिनले किन भन्छन् वा यो कसरी हुन्छ? किनकि जो निमित्त बनेका छन् उनीहरू अनुभवी भइसकेका छन्। जो प्राक्टिकलमा चल्नेहरू छन्, कोही नयाँ छन्, कोही थोरै पुराना पनि छन् तर जुन समयमा जुन कुरा उनीहरूको सामुन्ने आउँछ, त्यो कुराको कारणले त्यति स्पष्टसँग बुद्धिले आदि-मध्य-अन्त्यलाई जान्न सक्दैन। केवल वर्तमानलाई जान्न सक्छ, त्यसैले केवल वर्तमानलाई देखेर आदि-मध्य त्यस समयमा स्पष्ट हुँदैन अनि अलमलमा पर्छन्। यदि कुनै निर्देशन स्पष्ट भएन भने पनि अलमलमा कहिल्यै नपर। धैर्यले भन्यौ भने बुझ्ने कोसिस गर्नेछन्। थोरै समय देऊ उसलाई। तत्कालै अलमल भएर यो होइन, त्यो होइन, यसरी नभन किनकि डबल विदेशी स्वतन्त्र विचारका हुन्छन्, त्यसैले स्वतन्त्र विचारले भनिदिन्छन् त्यसैले थोरै जुन कुरा पनि मिल्छ, त्यसलाई गम्भीरताले सोच, त्यसमा कुनै न कुनै रहस्य अवश्य लुकेको हुन्छ। उसलाई सोध्न सक्छौ– यसको रहस्य के हो? यसबाट के फाइदा हुन्छ? हामीलाई अझ स्पष्टसँग बुझाउनुहोस्। यो भन्न सक्छौ। तर कहिल्यै पनि उसको विचारलाई अस्विकार नगर। अस्विकार गर्छौं त्यसैले अलमलमा पर्छौं। यो अलिकति विशेष ध्यान डबल विदेशी बच्चाहरूले दिनु पर्छ। नत्र के हुन्छ, जसरी तिमी निमित्त बनेका छौ, बहिनीहरूको निर्देशनलाई बुझ्ने प्रयत्न गरेनौ, हलचलमा आयौ भने तिमीलाई देखेर जसको निमित्त तिमी बनेका छौ, उनीहरूमा यो संस्कार भरिन्छ। फेरि कहिले कोही रिसाउँछन्, कहिले कोही। फेरि सेन्टरमा यही खेल चल्छ। बुझ्यौ? अच्छा–

वरदान:– ज्ञान र योगको शक्तिद्वारा हरेक परिस्थितिलाई क्षणमा पास गर्ने महावीर भव

महावीर अर्थात् सदा लाइट र माइट हाउस। ज्ञान हो लाइट र योग हो माइट। जो यी दुवै शक्तिले सम्पन्न हुन्छन् उनीहरू हरेक परिस्थितिमा पास हुन्छन्। यदि समयमा पास नहुने संस्कार भयो भने अन्त्यमा पनि त्यो संस्कारले पूरा पास हुन दिँदैन। जो समयमा पूरा पास हुन्छ, उसलाई भनिन्छ सम्मान सहित पास। धर्मराजले पनि उसलाई सम्मान दिन्छन्।

स्लोगन:– योग अग्निले विकारहरूको बीजलाई भस्म गरिदियौ भने समयमा धोका हुँदैन।